

KAPITOLA PÁTÁ

Zůstaň stát na svém místě

Ellen G. Whiteová povstává na obranu Božích poslů

Pro Tajemství Bible přeložil Ladislav Hodač a kolektiv

R. M. KILGORE

Bezprostředně po pokusu R. M. Kilgorea a Uriáše Smitha zastavit veškerou diskusi na téma zákona v listu Galatským a spravedlnosti z víry v úterý ráno 23. října 1888 přednesl J. H. Morrison první z nejméně sedmi přednášek. Jeho úvodní poznámky byly podobné těm, které přednesli Kilgore a Smith. Tvrdil, že adventisté "vždy věřili a učili o 'ospravedlnění z víry' a jsou dětmi svobodné ženy". "Tvrdil, že toto téma bylo na konferenci příliš zdůrazňováno", a "obával se, aby zákon neztratil důležité místo, které mu náleží". **1** R. T. Nash, "An Eyewitness Account" (Vyprávění očitého svědka), 25. června 1955, v *Manuscripts and Memories*, s. 352-353. Byl "proti" diskusi o tomto tématu, "protože nebyl přítomen nikdo", kdo by se "obzvláště studiu" tohoto tématu věnoval, nicméně "rád hájil pravdu". **2*** W. C. White, "Notes Made at the Minneapolis Meetings 1888" (Poznámky z Minneapolis), 23. října 1888, str. 57; v *Manuscripts and Memories*, str. 424. To, co Morrison prezentoval, byla podle A. T. Jonese "spravedlnost vším možným je ne vírou". **3** A. T. Jones C. E. Holmesovi, 12. května 1921, v *Manuscripts and Memories*, str. 328.

J. H. MORRISON

Jones i Waggoner dostali příležitost odpovědět a když nastala ta chvíle, postavili se "vedle sebe s otevřenou Biblí" a střídavě četli šestnáct biblických úryvků, především z knihy Římanům a Galatským. To bylo jejich jedinou odpovědí. Bez jakéhokoliv dalšího komentáře se opět posadili na svá místa. Po celou dobu čtení "panovalo nad celým shromážděním naprosté ticho". Bible mluvila sama za sebe. **4*** R. T. Nash, viz výše, s. 353-354.

Když Ellen White vzala v úvahu všechno, co se během shromáždění do té doby událo, měla dojem, že udělala vše, co mohla, aby představila světlo, které jí Pán dal. Rozhodla se "v tichosti odejít ze shromáždění" a odjet do Kansas City, kam byla pozvána vést shromáždění. Bála se "být na takových shromážděních", aby nebyla "prokvašená převládajícím duchem" těch, jejichž srdce byla "uzamčena předsudky a nevírou". Tu noc strávila "mnoho hodin" na modlitbách. Problém ohledně zákona v listu Galatským byl "pouhou maličkostí" a ona by řekla "amen" tomu, co by bylo "v souladu s 'Tak praví Pán'". **5** Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888 a Rukopis 21, listopad 1888; v *1888 Materials*, s. 225, 181, 229, 223.

Bůh vyslyšel její modlitbu a ve "snu či nočním vidění" jí osoba vysokého, velitelského vzhledu přinesla poselství a zjevila jí, že je Boží vůlí, aby zůstala ve své "pozici služebníka". Připomněl jí, že ji Pán vzkřísil z nemocničního lůžka v Healdsburgu a posílil ji, aby přišla až do Minneapolis, a uvedl: "Kvůli tomuto dílu tě Pán uzdravil." **6** Ellen G. Whiteová drahým bratřím, Dopis 85, duben 1889, v *1888 Materials*, s. 277-279. Pak jí posel "bod po bodu" jako "záblesk" zjevil mnoho věcí, z nichž většinu, alespoň v té době, "neměla svolení sepsat". **7** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889, v *1888 Materials*, s. 309-311.

Posel provedl Ellen Whiteovou domácnostmi, kde byli bratři ubytováni. Všichni tito muži měli "příležitost postavit se na stranu pravdy přijetím Ducha svatého, který byl Bohem seslán v tak bohatém proudu lásky a milosti". Ale "projevy Ducha svatého byly připisovány fanatismu". **8** Ellen G. Whiteová O. A. Olsenovi, Dopis 81, 31. května 1896, v *1888 Materials*, str. 1565. "Protože zavřeli dveře před Duchem Kristovým a nechtěli naslouchat jeho hlasu", získali do jejich pokojů přístup "zlí andělé". "Jeden druhému předávali sarkastické poznámky a své bratry zesměšňovali". **9** Ellen G. Whiteová drahým bratřím, Dopis 85, duben 1889, v *1888 Materials*, s. 277-278.

V jedné domácnosti nebyla pronesena po dva týdny "žádná modlitba". **10** Ellen G. Whiteová J. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889, v *1888 Materials*, s. 297-299. Všude vládla "lehkost, žertování a vtipkování". Veškerá "závist, žárlivost, zlé řeči, zlé domněnky [a] vzájemné odsuzování" byly považovány za "zvláštní dar daný Bohem k rozlišování". **11** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889, v *1888 Materials*, str. 312. Měli pocit, že se "sestra Whiteová změnila". **12** Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888, v *1888 Materials*, str. 218, a že je pod vlivem Jonese a Waggonera, kteří "nejsou věrohodní". Bratři uvedli, že "nevěří, že [Ellen Whiteová] mluvila pravdu, když prohlásila, že s W. C. Whitem, starším Waggonerem ani starším Jonesem nemluvila". "Zlehčovali svědectví Ducha svatého," ale "o bratrech Jonesovi a Waggonerovi si mysleli a říkali horší věci". **13** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889, v *1888 Materials*, s. 316, 323.

Posel Ellen Whiteové jasně řekl: "Satan je oslepil a překroutil jejich úsudek. Pokud nebude každý z nich činit pokání z tohoto svého hříchu, z této neposvěcené nezávislosti, která znevažuje Ducha svatého, bude chodit v temnotě. ... Nechtějí, aby Bůh projevil svého Ducha a svou moc, neboť mají ducha posměchu a odporu k Mému slovu." Výsledkem bylo, že "nikdo ze skupiny, která pěstovala ducha projeveného na onom shromáždění, nebude znovu mít jasné světlo k rozeznání vzácnosti pravdy, která jim byla seslána z nebe, dokud neponíží svou pýchu a neučiní pokání". **14** Ellen G. Whiteová F. E. Beldenovi s manželkou, Dopis 2a, 5. listopadu 1892, v *1888 Materials*, s. 1068, 1067.

Posel informoval Ellen Whiteovou, že se bratři "vysmívají těm, které Bůh povolal, aby konali zvláštní dílo". **15** Ellen G. Whiteová bratřím, Dopis 85, duben 1889, v *1888 Materials*, str. 279; Jones a Waggoner "předložili lidem vzácné světlo, ale předsudky a nevíra, závist a zlé pomluvy jim zatarasily dveře do srdce". "Satanský duch ovládl a mocně se pohyboval po lidských srdcích, která byla otevřena pochybnostem a hořkosti, hněvu a nenávisti," a nakonec bojovali "proti světlu a pravdě, které měl Pán v tento čas pro svůj lid". **16** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889, v *1888 Materials*, s. 309, 315-316.

Tento satanský duch, který způsobil, "že věci dospěli do tohoto stavu ... nebyl dílem okamžiku". "Nabíral na síle po celá léta." **17** Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888 a Ellen G. Whiteová J. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889, v *1888 Materials*, s. 224, 297. Posel Ellen Whiteové řekl: "Nepohrdají tebou, ale posly a mým poselstvím, které posílám svému lidu." **18** Ellen G. Whiteová F. E. Beldenovi s manželkou, Dopis 2a, 5. listopadu 1892, v *1888 Materials*, s. 1068. Bylo jí řečeno, že bratři nebudou dbát na její svědectví a že v podstatě "zůstane téměř sama". Bylo jí však dáno zaslíbení, že sám Bůh jí bude pomocníkem a podpoří ji. **19** Ellen G. Whiteová bratřím, Dopis 85, duben 1889, v *1888 Materials*, str. 277.

Když Pán zjevil Ellen Whiteové, co se děje v Minneapolis, začala si uvědomovat, jak daleko vzpoura zašla. Bůh jí připomněl nejméně osm dalších událostí v dějinách světa, s nimiž by se dala srovnat:

(1) Průvodce, který mě doprovázel, mi poskytl informace o tom, jaké tito mužové soudící své bratry, mají duchovní postavení před Bohem. ... Závist, revnivost, zlé řeči, zlé domněnky, vzájemné souzení bylo považováno za zvláštní dar daný Bohem k rozlišování, když to spíše připomíná ducha velkého žalobce, který ve dne v noci obviňoval bratry před Bohem. **20** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889, v *1888 Materials*, str. 312, zvýraznění přidáno.

Byla mi ukázána první vzpoura, viděla jsem satanovo působení, o této věci, kterou přede mnou Bůh otevřel, něco vím a neměla bych se znepokojovat? **21** Ellen G. White, Rukopis 9, 24. října 1888, „Morning Talk“ (Ranní promluva), v *1888 Materials*, str. 151, zvýraznění přidáno.

(2) Byly mi ... ukázány životy, charakter a historie **patriarchů a proroků**, kteří přišli k lidu s poselstvím od Boha, a jak satan vypustil nějakou zlou zprávu, nebo vyvolal nějaký názorový spor, či obrátil zájem jiným směrem, aby lid připravil o dobro, které jim Pán chtěl darovat. Také nyní v tomto případě [v Minneapolis] se srdcí zmocňoval pevný, rozhodný, tvrdohlavý duch a ti, kteří kdysi poznali Boží milost a pocítili na svých srdcích jeho proměňující moc, byli oklamáni, poblouznění a během celého shromáždění pracovali pod vlivem klamu. **22** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889, v 1888 *Materials*, str. 309, zvýraznění přidáno.

(3) Když jsem se chystala odejít z Minneapolis, stál u mě anděl Páně a řekl: "To nedělej, Bůh má pro tebe dílo, které máš na tomto místě vykonat. Lidé jednají jako ve vzpouře **Kórácha, Dátana a Abirama**. Postavil jsem tě do patřičné pozice, kterou ti, kdo nejsou ve světle, neuznávají; nebudou dbát na tvé svědectví, ale já budu s tebou; má milost a moc tě podrží." **23*** Ellen G. White Frankovi & Hattie Beldenovým, Dopis 2a, 5. listopadu 1892, v 1888 *Materials*, s. 1068-1069, zvýraznění přidáno.

(4) Slyšela jsem žertovné a sarkastické poznámky na adresu poslů a poselství – toho učení, které se lišilo od jejich představ o pravdě; bylo mi řečeno, že v každé místnosti je svědek, stejně jako byl svědek v **Belšasarově paláci** při oné slavnosti, kde se vzývaly modly a pilo víno. Anděl při té příležitosti psal znaky na stěny paláce; byl tam tedy svědek, který zapisoval do nebeských knih nevládné řeči těch, kteří nevěděli, jakého jsou ducha. **24** Ellen G. White, Rukopis 13, 1889, v 1888 *Materials*, str. 517, zvýraznění přidáno.

(5) Stejně jako **Židé** odmítli světlo světa, tak mnozí lidé tvrdící, že věří přítomné pravdě, odmítnou světlo, které Pán pošle svému lidu. **25** Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888, v 1888 *Materials*, str. 174, zvýraznění přidáno.

Můj průvodce řekl: "Toto je v knihách zapsáno jako by to bylo proti Ježíši Kristu. ... Tento duch má ... podobnost s ... duchem, který poháněl **Židy** k vytvoření konfederace, která by pochybovala, kritizovala a špehovala Krista, Vykupitele světa. ..." Tehdy jsem byla informována, že v této době by bylo zbytečné činit jakákoli rozhodnutí ohledně postojů ve věroučných bodech, ohledně toho, co je pravda, nebo očekávat jakéhokoli ducha spravedlivého zkoumání, protože se vytvořila konfederace, která nepřipustí žádnou změnu názorů na žádný bod nebo postoj, který obdržela, stejně jako **židé**. **26** Ellen G. Whiteová bratřím, Dopis 85, duben 1889, v 1888 *Materials*, str. 278, zvýraznění přidáno.

Tak tomu bylo i v případě zrady, soudu a ukřižování Ježíše – to vše se přede mnou odehrávalo bod po bodu. **27** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889, v 1888 *Materials*, str. 309.

(6) Nepřítel nás může vést k tomu, abychom zaujali postoj proti pravdě ... a v duchu Židů se budeme bránit světlu, které posílá Bůh. ... To nejstrašnější, co nás jako lid může potkat, je osudný podvod, který byl zkázou **Chorazinu a Betsaidy**. **28** Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888, v 1888 *Materials*, str. 172, zvýraznění přidáno.

(7) Byly rozdmýchány jejich nejnižší vášně a byla to pro ně vzácná příležitost ukázat davového ducha. ... Nemohla jsem jinak než si v duchu den co den živě představovat, jak se s **reformátory** zacházelo, jak nepatrný rozdíl v názorech vyvolával pocity zuřivosti. ... To vše na onom shromáždění převládalo. **29** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889, v 1888 *Materials*, str. 309, zvýraznění přidáno.

*Podezíravost a žárlivost, zlé domněnky, odpor proti Duchu Božímu, který na ně apeloval, byly podobné tomu, jak se zacházelo s **reformátory**.* **30** Ellen G. White, Rukopis 30, červen 1889, v 1888 *Materials*, str. 353, zvýraznění přidáno.

*Když se **papeženci** dostali do sporu s lidmi, kteří se na důkaz svých nauk opírali o Bibli, považovali to za záležitost, kterou může vyřešit pouze smrt. Viděla jsem, že podobného ducha chovají v srdcích i naši bratři. ...* **31** Ellen G. White Manuscript 13, 1889, v 1888 *Materials*, str. 517, zvýraznění přidáno.

*(8) Té noci stál anděl Páně u mého lůžka a řekl mi mnoho věcí. ... Bylo mi přikázáno, abych zůstala stát na svém místě ve službě; že přichází duch, který se zmocňuje sborů, a pokud mu to bude dovoleno, odloučí je od Boha stejně tak jako **církve**, které odmítly světlo, jež jim Bůh poslal v poselstvích varování a světla, aby mohly s ohledem na Jeho druhý příchod na náš svět pokročit vpřed [v roce 1844].* **32** Ellen G. Whiteová J. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889, v 1888 *Materials*, str. 296, zvýraznění přidáno.

*Stejně, jako reformátoři, vyšli z **různých církví** také oni, ale nyní jednají částečně podobně, jako tenkrát tyto **církve**. Doufali jsme, že nebude třeba, abychom opět odešli.* **33*** Ellen G. White, Rukopis 30, červen 1889, v 1888 *Materials*, s. 356-357.

Pán zjevil všechny tyto věci Ellen Whiteové, když se chystala opustit Minneapolis. To, co jí bylo ukázáno, bylo pro ni téměř neúnosné:

*Když jsem toto vše vypočetla, sevřelo se mi srdce. ... Pomyslela jsem na budoucí krizi a na malou chvíli mě přemohly pocity, které ani nedokážu vyjádřit slovy. **Marek 13:9,12.** "Vy se však mějte na pozoru. Budou vás vydávat soudům a do synagog, budete biti a kvůli mně budete stavěni před vladaře a krále, jim na svědectví. ... A vydá na smrt bratr bratra a otec dítě, děti povstanou proti rodičům a usmrtí je."* **34** Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889, v 1888 *Materials*, str. 311.

Bylo hroznou skutečností, že se lidé odvraceli od Ježíšovy přítomnosti, která se projevovala ve vylití Ducha svatého, o čemž Ellen Whiteová léta mluvila. Bůh se však nevzdal, stále existovala naděje: "Duchovní pýcha a sebedůvěra zavřou dveře, aby **Ježíš a moc Jeho Ducha svatého** nebyli vpuštěni. Budou **mít ještě další šanci**, aby prožili ze svého oklamání, činili pokání, vyznali své hříchy, přišli ke Kristu a obrátili se, aby je uzdravil." **35** Ellen G. Whiteová bratrům, Dopis 85, duben 1889, v 1888 *Materials*, str. 277, zvýraznění přidáno.

Přestože naděje na vylití Ducha svatého v Minneapolis byla malá, Pán se svým lidem ještě neskoncoval a Ellen Whiteová povstala s novou silou, aby této výzvě čelila.

Výzva k pokání.

Později téhož rána 24. října se Ellen Whiteová zúčastnila setkání kazatelů. Chtěla říci několik "jasných věcí", které se "neodvažovala zamlčet". Poznala, že na lidi doléhá "duchovní temnota" a že jsou "poháněni silou ze zdola". Uvažovala, "co do stránek dějin anděl zapisuje", neboť duch vedoucích bratrů "těsto téměř prokvasil".

Když stála před svými bratry, její nitro bylo "stísněné úzkostí". To, co jim měla říci, jí ve skutečnosti přineslo "větší úzkost" než těm, kterým to bylo určeno. Skrze Kristovu milost "zakoušela božskou sílu, která ji umožňovala nepohnutelně stát" před svými bratry. "Doufala a modlila se, aby Pán slepým otevřel oči". **36** Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888, v 1888

Materials, str. 225. Byla "nucena mluvit otevřeně a předkládat jim nebezpečí, která hrozí, když se budou vzpírat Duchu svatému". **37** Ellen G. White, Rukopis 37, 1890, v *1888 Materials*, str. 829.

Ellen Whiteová připomněla bratřím, že nedošlo k žádnému vyznání hříchů, a proto je Duch svatý pro lidi stále nedostupný. Pokárala ty, kteří si stěžovali, že její modlitby a řeč dávají za pravdu Dr. Waggonerovi a že on "řídí" shromáždění. Tvrdila, že k zákonu v listu Galatským nezaujala žádné stanovisko, že o tomto tématu s nikým nehovořila a že nemůže zaujmout souhlasné stanovisko ani pro jednu stranu, dokud tuto otázku "neprostuduje". Dokonce naznačila, že je dílem prozířetelnosti, že ztratila rukopis z předešlých let, protože Božím záměrem bylo, aby "otevřeli Bibli a získali důkazy z Písma":

Nyní se naše setkání chýlí ke konci a nebylo učiněno jediné vyznání; nedošlo k žádnému prolomení postojů, aby mohl vstoupit Duch svatý. Říkala jsem, k čemu nám je, že jsme se zde shromáždili a že sem přišli naši bratři ve službě, když jsou tu jen proto, aby Božímu Duchu bránili v přístupu k lidem? ...

Kdyby byl bratr Kilgore blízko Bohu, nikdy by nevystoupil takovým způsobem, jako to udělal včera, a neučinil by prohlášení, která v souvislosti s probíhajícím vyšetřováním učinil. Tedy, že oni [Jones a Waggoner] nesmějí vnést žádné nové světlo nebo předložit nějaký nový argument, přestože po léta neustále studují Boží slovo. Přesto nejsou [vedoucí bratři] připraveni uvést důvod k naději, kterou mají, protože jeden člověk [Butler] tu není. Cožpak jsme se tímto tématem nezabývali všichni? Nikdy jsem nebyla více znepokojena než v současné době. ...

Když jsem byla upozorněna na dějiny židovského národa a viděla jsem, kde klopýtli, protože nechodili ve světle, uvědomila jsem si, kam bychom jako lid byli vedeni, kdybychom odmítli světlo, které by nám Bůh dal. Oči máte, ale nevidíte, uši máte, ale neslyšíte. Nyní, bratři, k nám přišlo světlo a my chceme být tam, kde ho můžeme uchopit a Bůh nás jednoho po druhém vyvede k sobě. Vidím vaše nebezpečí a chci vás varovat. ...

*Bratři, chceme pravdu, jak je v Ježíši. Ale když přijde něco, co zavře bránu, aby vlny pravdy nemohly vstoupit, uslyšíte můj hlas, ať už budu kdekoliv ... protože Bůh mi dal světlo a já chci aby zářilo. A viděla jsem, že vzácné duše, které by pravdu přijaly, se od ní odvrátily kvůli způsobu, jakým se s pravdou zacházelo, protože v ní nebyl Ježíš. A to je to, oč jsem vás po celou dobu prosila – chceme Ježíše. Jaký je důvod, proč Duch svatý nepřichází na naše setkání? Je to proto, že jsme si kolem sebe postavili bariéru? Mluví rozhodně, protože chci, abyste si uvědomili, jak si stojíte. Chci, aby naši mladí mužové zaujali postoj ne proto, že ho zaujímá někdo jiný, ale proto, že sami chápou pravdu. **38** Ellen G. White, Rukopis 9, 24. října 1888, v *1888 Materials*, s. 151-153.*

Ellen Whiteová věděla, že Duch svatý se od shromáždění a od lidí odvrací. Stejně jako židovští vůdci odvraceli lid od poselství, které přinesl Ježíš, tak i ti v Minneapolis odvraceli lid od "pravdy, jak je v Ježíši".

Sotva Ellen Whiteová vylila delegátům své srdce, J. H. Morrison znovu přednesl příspěvek o zákonu v listu Galatským. Ellen Whiteová prohlásila, že k otázce Galatským nezaujala žádné stanovisko, že tuto záležitost sama nevyřeší, a vyzvala všechny k hlubšímu studiu Bible. Přesto Morrison citoval několik výroků z jejího pera, které byly napsány před konferencí, a snažil se dokázat, že Ellen Whiteová podporuje jeho názor, že 3. kapitola listu Galatským se zabývá pouze obřadním zákonem. V myslích těch, kteří zastávali názor obřadního zákona, to byl důkaz, že oni sami mají nejen podporu **Ducha prorockví**, ale že Jones a Waggoner mluví v rozporu se zavedeným učením. V myslích vedoucích bratří to také dokazovalo, že se Ellen Whiteová změnila, protože byla ovlivněna Jonesem, Waggonerem a svým vlastním synem W. C. Whitem. **39*** "Interview s J. S. Washburnem, Hagerstown, Md., 4. června 1950," str. 1.

Morrison přečetl několik citátů z knihy *Sketches From the Life of Paul* (Náčrtky ze života apoštola Pavla), kde Ellen Whiteová popisuje, jak Galatští lpěli na obřadním zákoně jako na vnější formě a zároveň ignorovali morální zákon:

Apoštol naléhal na Galatské, aby ... opustili falešné vůdce, jimiž byli svedeni, a vrátili se k víře, kterou přijali. ... Jejich náboženství spočívalo v koloběhu obřadů. ...

Nahrazovat vnější formy náboženství svatostí srdce a života je pro neobnovenou přirozenost stále stejně nepříjemné jako v dobách apoštolů. Proto je falešných učitelů mnoho a lidé dychtivě naslouchají jejich klamným naukám. ... V dobách apoštolů vedl [satan] Židy k tomu, aby vyvyšovali obřadní zákon a zavrhovali Krista; v současnosti přivádí mnohé vyznavače křesťanství ... k tomu, aby pohrdali morálním zákonem. ... Povinností každého věrného Božího služebníka je těmto převracečům víry pevně a rozhodně vzdorovat a neohroženě odhalovat jejich bludy slovem pravdy.

Pavel popisuje návštěvu, kterou v Jeruzalémě uskutečnil, aby dosáhl dohody ... o tom, zda se mají pohané podrobit obřízce a zachovávat obřadní zákon. ...

*Tak je vyslanci židovství ... přiměli, aby se vrátili k dodržování obřadního zákona jako nezbytnosti pro spásu. Víru v Krista a poslušnost zákona deseti přikázání považovali za méně důležité. 40 Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, (Oakland, Cal.: Pacific Press Pub. Assn., 1883), s. 192-193, 188.*

Morrison byl zřejmě přesvědčen, že na základě spisů Ellen Whiteové dokázal, že problém ve 3. kapitole listu Galatským se týká **pouze** obřadního zákona; že pouze dodržování obřadního zákona po Kristově smrti přivedlo Galatské do otroctví. Kladl si otázku, zda mohl být morální zákon skutečně zrušen, když byl zrušen zákon obřadní. Zdá se, že Jonesův a Waggonerův nový názor, že zákon, o němž se mluví ve 3. kapitole listu Galatským, je morální zákon, pohrdá Desaterem a jeho povinností je odhalit jejich omyly, stejně jako to bylo Pavlovou povinností.

Morrison zakončil svou prezentaci citací z knihy *Sketches* na straně 68, kde Ellen Whiteová píše o jhu otroctví, o němž se píše ve **Skutcích 15:10**. **Proč tedy nyní pokoušíte Boha a chcete vložit na šíji učedníků jho, které nebyli schopni unést ani naši otcové ani my?** a v listu **Galatským 5:1** **K té svobodě nás Kristus osvobodil. Stůjte tedy pevně a nenechte se opět podrobit pod jho otroctví.** Morrison si pravděpodobně mohl myslet, že tím zasadil poslední hřebík do rakve Jonesovy a Waggonerovy teologie: "Tímto jhem nebyl zákon deseti přikázání, jak tvrdí ti, kdo se staví proti závaznému nároku zákona, ale Petr měl na mysli zákon obřadů, který byl Kristovým ukřižováním učiněn neplatným". **41** Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, str. 68.

Tyto výroky Ellen Whiteové se Morrisonovi zdály velmi přesvědčivé a v následujících dnech se na ně několikrát odvolával. Na Ellen Whiteovou naopak Morrisonovy prezentace neudělaly žádný dojem a ani ji nepřesvědčily. "[E. J. Waggonerovi] naslouchala po celou dobu, ale v případě Morrisona vstávala a odcházela dříve, než dokončil své námítky". **42** "Interview s J. S. Washburnem, Hagerstown, Md., 4. června 1950," str. 1. Právě v tomto okamžiku mohla upřímně prohlásit: "Začala jsem považovat za možné, že přeci jen **nemáme** správný pohled na zákon v listu Galatským". **43** Ellen G. White, *Rukopis 24*, prosinec 1888; v *1888 Materials*, str. 221, zvýraznění přidáno.

Jakmile Morrison přednesl závěrečnou prezentaci a před koncem Generální konference se chtěl vrátit domů do Iowy, sdělil v soukromém rozhovoru J. S. Washburnovi: "Budou se mě snažit

donutit, abych uznal, že se mýlím. Proto odcházím." 44 "Interview s J. S. Washburnem, Hagerstown, Md., 4. června 1950," str. 1.

Ve čtvrtek 25. října ráno Ellen Whiteová znovu promluvila k přítomným kazatelům a připomněla události z předchozích dnů. "Šla po Smithovi a bratru [Kilgorovi]" za to, jakou roli sehráli při pokusu zastavit probíhající diskusi. Bohužel její poznámky pronesené onoho rána – a poznámky pronesené na shromážděních nejméně pětkrát před ukončením Generální konference – nebyly buď nikdy zaznamenány, nebo se nedochovaly. 45 "Diary of R. Dewitt Hottel" (Zápisník R. Dewitta Hottela), 25. října až 4. listopadu 1888, v *Manuscripts and Memories*, str. 508-512.

Uriáš Smith ve svých článcích pro *Review* naznačil, co se na těchto ranních shromážděních odehrávalo, i když neprozradil, o jak velký zápas ve skutečnosti šlo: "K nejzajímavějším a nejdůležitějším setkáním patří ranní pobožnosti. Napomenutí s. Whiteové byla velmi povzbudivá, protože představovala Kristovu lásku a Jeho ochotu pomáhat. **Že čeká, až bude moci na svůj lid vylít svého Ducha v plnosti.**" 46* Uriah Smith, *General Conference Daily Bulletin*, 26. října 1888, *Manuscripts and Memories*, str. 382, zvýraznění přidáno. Jedno je jisté; základním tématem Ellen Whiteové bylo, že Bůh chce vylít Ducha svatého v proporcích pozdního deště.

V sobotu Ellen Whiteová promluvila znovu. Po vzoru Jonese a Waggonera nemluvila "volně jako obvykle, ale hlavně četla z listů Galatským, Efezským, Koloským a dalších. Tím zřejmě chtěla vyvrátit tvrzení některých, že byla pod vlivem Jonese a Waggonera. Četla tedy jen z Písma, což se nedalo nijak zpochybnit." I to si však někteří bratři vyložili špatně. Jeden z nich prohlásil: "Paní Whiteová je v temnotě a nemluví svobodně." 47 L. E. Froom, *Movement of Destiny*, str. 250. Jiný muž, který se připojil ke zpochybňování Svědectví, dokonce tvrdil: "Sestra Whiteová nerozumí svým vlastním svědectvím". Všechno toto zpochybňování Svědectví však bylo způsobeno tím, že "s nimi bratři nesouhlasili". 48 Ellen G. White, Rukopis 2, 16. března 1890, v *1888 Materials*, str. 641.

Výzva k hlubšímu studiu.

Do konce konference zbývalo už jen několik dní, a tak na bratry Ellen Whiteová znovu naléhala. Vyzvala všechny k hlubšímu a důkladnějšímu studiu Božího slova, obzvláště pokud jde o diskutovaná témata. Znovu varovala, že bez takového studia by zejména mladší bratři neměli činit žádná rozhodnutí. Připomněla posluchačům varování, která jí Bůh dal ohledně nebezpečí, jimž církev v té době čelila. "Duch, který ovládal farizeje", přicházel mezi Boží lid a "duch diskuse" zaujal "místo Ducha svatého". Zmínila se o J. H. Morrisonovi jako o tom, kdo byl "diskutérem". 49* *1888 Materials*, str. 601. Ellen Whiteová připomněla svým posluchačům chyby, kterých se dopustili Židé, a prosila je, aby neodmítali světlo seslané z nebe:

Když uzavřete svůj rozum před světlem, které vám Bůh posílá, zarmoutí to Ducha svatého. ...

Můj průvodce řekl: "Z Božího zákona a evangelia spravedlnosti má ještě zazářit mnoho světla. Toto poselství, pochopené ve své pravé podstatě a hlásané v Duchu, ozáří zemi svou slávou. ... Závěrečné dílo třetího andělského poselství bude provázeno mocí, která vyšle paprsky Slunce spravedlnosti na všechny cesty a pěšiny života. ..."

Satan však bude působit na neposvěcené prvky lidské mysli tak, že mnozí světlo Bohem určeným způsobem nepřijmou. ...

Prosím vás, nezavírejte dveře srdce z obavy, že by k vám mohl proniknout nějaký paprsek světla. Potřebujete větší světlo. ... Když sami světlo nevidíte, zavřete dveře; a budete-li moci, zabráníte paprskům světla v tom, aby se dostaly k lidem. ...

Bylo mi ukázáno, že nám Ježíš zjeví staré vzácné pravdy v novém světle, pokud jsme připraveni je přijmout; musíme je však přijmout přesně tím způsobem, kterým se je Pán rozhodne poslat. ... Ať nikdo neodmítá Ducha svatého tím, že s Písmem bude zápasit ... a ať nikdo nenásleduje nesprávný postup, nedrží se v temnotě bez ochoty otevřít uši, aby slyšel, a přitom přesto svobodně komentuje, hádá se a zasévá své pochybnosti o tom, na co si nechce poctivě udělat čas, aby si to poslechl. ...

Když Židé udělali první krok k odmítnutí Krista, udělali nebezpečný krok. Když se později nahromadily důkazy, že Ježíš Nazaretský byl Mesiáš, byli příliš pyšní na to, aby uznali, že se mýlili. Stejně tak je tomu s lidmi naší doby, kteří odmítají pravdu. Nevěnují čas tomu, aby s upřímnou modlitbou vážně zkoumali důkazy pravdy, a stavějí se proti tomu, čemu nerozumějí. Stejně jako Židé považují za samozřejmé, že mají veškerou pravdu, a cítí jakési pohrdání vůči každému, kdo by se domníval, že má správnější představy o tom, co je pravda, než oni sami. Rozhodnou se, že všechny předložené důkazy pro ně nemají váhu ani stébla a říkají druhým, že učení není pravdivé. Později, když vidí před tím odsuzované důkazy v jasném světle, mají příliš mnoho pychy, než aby řekli: "Mýlil jsem se." Stále chovají pochybnosti a nevíru a jsou příliš pyšní, než aby uznali své mylné přesvědčení. Kvůli tomu pak podnikají kroky, které vedou k výsledkům, o nichž se jim ani nesnilo.
50* Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888, v *1888 Materials*, s. 163, 166-167, 169-170.

Ellen Whiteová prorockými slovy předpověděla nevyhnutelný důsledek toho, když si nevážíme světla seslaného z nebe a místo toho pěstujeme ducha projeveného v Minneapolis. Dokud nebude světlo rozpoznáno, bude v budoucnu neustálou překážkou:

Nikomu nesmí být dovoleno uzavírat cesty, kterými se k lidem dostává světlo pravdy. Pokud na toto nebude brán ohled, Duch svatý bude umlčen, neboť tento Duch neustále pracuje na tom, aby svému lidu skrze své Slovo poskytoval svěží a větší světlo. ...

Nepřítel nás může vést k tomu, abychom se proti pravdě postavili, protože nepřichází způsobem, který by nám vyhovoval. V duchu oklamáných Židů se pak budeme Bohem poslanému světlu bránit a toto světlo, místo aby bylo požehnáním, které nám nebe chtělo dát, aby nás posunulo v našem duchovním životě a v poznání Boha kupředu, se stane kamenem úrazu, o který budeme neustále klopýtat. ...

Nebudeme-li Pána hledat co nejupřímněji, nebudeme-li horlivě pracovat na pokání, padne na naši mysl temnota, která bude úměrná míře světla, kterou jsme nedocenili. Pokud neubude našeho já a nepřibude mnohem více Ducha svatého, který ovládne mysl a srdce lidí, kteří se postavili do čela, bude z jejich strany docházet k selhání, pokud jde o to držet krok v souladu s otevírající se Boží prozřetelností. Budou zpochybňovat a hádat se o jakékoli světlo, které Pán pošle, a odvrátí se od Kristova učení. Budou mást sami sebe a budou důvěřovat svému domnělému poznání toho, co je pravda. Jako Židé odmítali světlo světa, tak mnozí z lidí tvrdících, že věří přítomné pravdě, budou odmítat světlo, které Pán pošle svému lidu. ...

Na této konferenci zaséváme semena, která přinesou úrodu, jejíž výsledky budou téměř tak trvalé jako sama věčnost. ...

Doufám, že nikdo nebude z tohoto setkání odcházet a opakovat nepravdivá tvrzení, která zde zazněla, nebo si s sebou nést ducha, který se zde projevil. Nepochází od Krista, ale z jiného zdroje.
51 *Tamtéž*, s. 171-175.

Postoj Ellen Whiteové k Zákonu v listu Galatským.

Existuje ještě jedna důležitá otázka, o níž Ellen Whiteová hovořila v této své poslední zaznamenané přednášce v Minneapolis; její náhled na Waggonerovy dosavadní prezentace. V této přednášce uvedla, že některé věci, které Waggoner předložil, "nejsou v souladu s mým chápáním tohoto tématu" a "některé výklady Písma uvedené Waggonerem nepovažuji za správné". Než však učiníme závěr ohledně těchto často opakovaných výroků, musíme je číst v jejich kontextu. Na co Ellen Whiteová narážela, když tyto věci říkala, a jak bychom měli jejím výrokům rozumět?

Dr. Waggoner k nám promluvil přímočaře. V tom, co řekl, je vzácné světlo. Některé věci předložené v souvislosti se zákonem v listu Galatským, pokud plně rozumím jeho postoji, nejsou v souladu s tím, jak jsem tomuto tématu rozuměla já; zkoumáním však pravda o nic nepřijde, a proto prosím kvůli Kristu, abyste šli k živým zjevením Vševedoucího a s modlitbou a pokorou hledali Boha. ...

Chtěla bych mít pokornou mysl a ochotu se nechat poučovat jako dítě. Pánu se zalíbilo dát mi velké světlo, ale vím, že vede i mysl jiných lidí a otevírá jim tajemství svého Slova, a já chci přijmout každý paprsek světla, který mi Bůh pošle, i kdyby měl přijít skrze nejskromnějšího z Jeho služebníků.

Jedním jsem si jistá: jako křesťané nemáte právo chovat nepřátelské pocity, nevraživost a předsudky vůči doktoru Waggonerovi, který své názory prezentoval jasně a přímočaře, jak se na křesťana sluší a patří. Pokud se mylí, měli byste... mu z Božího slova ukázat, v čem učením Bible není v souladu. ...

Některé výklady Písma uvedené Dr. Waggonerem nepovažuji za správné. Věřím však, že je ve svých názorech naprosto upřímný a já jeho pocity respektuji a jednám s ním jako s křesťanským gentlemanem. Nemám důvod si myslet, že si ho Bůh neváží stejně jako jiných mých bratrů, a budu ho považovat za křesťanského bratra, dokud nebude existovat důkaz, že toho není hoden. Skutečnost, že upřímně zastává některé názory na Písmo, které se liší od vašich nebo mých, není důvodem, proč bychom s ním měli zacházet jako s provinilcem nebo nebezpečným člověkem a činit ho předmětem nespravedlivé kritiky. ...

Někteří si přejí, aby bylo okamžitě rozhodnuto, jaký je správný názor na diskutovaný bod. ...

Vím, že by bylo nebezpečné odsoudit stanovisko doktora Waggonera jako zcela chybné. To by potěšilo nepříteli. Krásu pravdy vidím v představení Kristovy spravedlnosti ve vztahu k zákonu, jak nám ji doktor předložil. Mnozí z vás říkají, že je to světlo a pravda. Dosud jste ji však v tomto světle nepředstavovali. Cožpak není možné, že díky upřímnému zkoumání Písma pod modlitbou spatřil v některých bodech ještě větší světlo? To, co bylo předloženo, dokonale ladí se světlem, které se Bohu zalíbilo mi předat během všech těch let mé zkušenosti. ...

I kdyby byl náš postoj k oběma zákonům pravdivý, Duch pravdy nepřipustí, aby se na jeho obranu podnikaly takové kroky, jaké by mnozí z vás chtěli podniknout. Duch, který doprovází pravdu, by měl být takový, aby reprezentoval Autora pravdy. 52 Tamtéž, s. 163-165, zvýraznění přidáno.

Pokud jsou citovány ve správném kontextu, mělo by být jasně vidět, že výše uvedené poznámky Ellen Whiteové nebyly míněny jako obecné prohlášení o Waggonerově učení o spravedlnosti z víry, ale spíše se týkaly **některých** jeho názorů na zákon v listu Galatským, **pokud plně chápala jeho postoj**. Ellen Whiteová nevydala bratrům bílým šek na to, aby se zbavili všeho, s čím ve Waggonerově prezentacích nesouhlasili. K jejímu znepokojení to však již dělali. Zákon ve 3. kapitole listu Galatským – **přidaný zákon a vychovatel, který nás má přivést ke Kristu** – byl po celou dobu spornou otázkou a Ellen Whiteová k ní dosud nezaujala stanovisko.

Nehledě na to, jaký názor Ellen Whiteová v souvislosti se zákonem v listu Galatským v minulosti zastávala, byl její pohled utvářen světlem, které obdržela v roce 1856, kdy byla vedena k tomu, aby poradila J. H. Waggonerovi, který tehdy na toto téma přednášel. Toto Svědectví napsané J. H. Waggonerovi se však nepodařilo nalézt. Ellen Whiteová si ani nemohla vzpomenout, **co jí bylo ukázáno**. Když se v roce 1886 od Butlera poprvé dozvěděla, že Jones a Waggoner hovoří a píší na téma zákona v listu Galatským a že vznikl spor, odeslala okamžitě radu ohledně všech rozdílných názorů, **ale dopis nikdy nedorazil na místo určení**. Ve svém druhém dopise z počátku roku 1887 jim sdělila, že již před lety viděla, že názory J. H. Waggonera "nejsou správné". V její mysli však tato záležitost "nebyla jasná a zřetelná", a ani ji v té době nedokázala "uchopit". **53** Ellen G. Whiteová E. J. Waggonerovi a A. T. Jonesovi, Dopis 37, 18. února 1887, v *1888 Materials*, str. 32.

Jen o několik týdnů později a poté, co se jí zdálo "několik působivých snů", napsala Ellen Whiteová Butlerovi toto stanovisko: "Jsem znepokojená; za nic na světě si nemohu vzpomenout na to, co mi bylo ukázáno v souvislosti s těmito dvěma zákony. Nemohu si vzpomenout, jaká byla zmíněná varování a výstrahy, které byly dány staršímu [J. H.] Waggonerovi. Je možné, že to bylo varování, aby v té době neprosazoval svou myšlenku jako důležitou, protože hrozilo velké nebezpečí rozkolu." **54** *Tamtéž*, s. 32, 33.

Na začátku Generální konference v roce 1888 se Ellen Whiteová připojila k bratrům prohlášením, že Jones a Waggoner "se od nás mohou odlišovat". V téže přednášce vyprávěla, že ji její "průvodce" již v roce 1887 informoval, že "ani jeden z nich [Butler nebo Waggoner] nemá veškeré světlo o zákoně; ani jedno stanovisko není dokonalé". **55** Ellen G. Whiteová G. I. Butlerovi, Dopis 21, 14. října 1888, v *1888 Materials*, s. 88, 93.

Později na konferenci mohla upřímně prohlásit, že "ještě nezaujala žádné stanovisko" a že "není připravena zaujmout stanovisko" a přidat se ani na jednu stranu, dokud "tuto otázku neprostuduje". To bylo v protikladu k J. H. Morrisonovi a bratrům, kteří chtěli tuto otázku vyřešit okamžitě a domnívali se, že Ellen Whiteová byla ovlivněna Jonesem a Waggonerem a zaujala jejich stanovisko. V té chvíli Ellen Whiteová naznačila, že ztráta rukopisu byla vedena prozřetelností, protože Bůh chtěl, aby bratři vzali své Bible a pro své stanovisko „získali důkazy z Písma". **56** Ellen G. White, Rukopis 9, 24. října 1888, v *1888 Materials*, s. 152, 153.

Když došlo k pokusu o zastavení diskusí ohledně listu Galatským, Ellen Whiteová potvrdila: "Poprvé jsem začala považovat za možné, že přeci jen **nemáme** správný pohled na zákon v listu Galatským, protože pravda pro svou podporu nepotřebuje žádného takového ducha." **57** Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888, v *1888 Materials*, s. 221, zvýraznění přidáno.

Jen několik dní po skončení konference Ellen Whiteová znovu prohlásila, že se její názory "nezměnily". Dodala však, že "pokud bychom **měli** v této věci pravdu, naši bratři selhali v tom, aby se skrze pravdu nechali posvětit". **58** Ellen G. Whiteová W. H. Healeymu, Dopis 7, 9. prosince 1888, v *1888 Materials*, s. 186, 189, zvýraznění přidáno.

O několik měsíců později zopakovala, že "nemá jiný postoj", ale dodala, že "světlo nepřijde, dokud se jako lidé duchovně nezměníme". **59** Ellen G. Whiteová J. H. Morrisonovi, Dopis 49, 4. dubna 1889, v *1888 Materials*, str. 275. Ellen Whiteová dala mnohokrát najevo, že tato otázka pro ni není "břemenem", že se nejedná o "hlavní bod" učení a že se nemá stát "zkušební" otázkou. **60** Ellen G. Whiteová Uriáši Smithovi, Dopis 59, 8. března 1890. Když však viděla, že duch Minneapolis v boji proti Jonesovi a Waggonerovi v roce 1890 pokračuje, odvážně před vedením církve prohlásila: "Bojím se o vás a obávám se vašeho výkladu jakékoli části Písma, který by se projevil v tak nekřesťanském duchu." **61** Ellen G. Whiteová W. C. Whiteovi, Dopis 83, 13. března 1890, v *1888 Materials*, str. 631. "Pokud by přijetí těchto myšlenek způsobilo, že se v mém duchu stanu tak nekřesťanskou, ať mě Bůh vašich představ o zákoně v listu Galatským zbaví." **62** Ellen G. White,

Rukopis 55, nedatován, 1890, "Peril in Trusting to Wisdom of Men" (Nebezpečí spoléhání se na lidskou moudrost), v *1888 Materials*, str. 841.

Teprve osm let po konferenci v roce 1888 Ellen Whiteová plně odhalila, co jí Pán ukázal: že zákon ve 3. kapitole listu Galatským se vztahuje **jak** na morální, **tak** na obřadní zákony. **63** Ellen G. Whiteová Uriási Smithovi, Dopis 96, 6. června 1896; v *1888 Materials*, str. 1575.

Je tedy zřejmé, že výroky Ellen Whiteové v jejím listopadovém kázání na konferenci v roce 1888 nejsou tím, co z nich někteří dělají. **64***

Její výroky vyjadřující pochybnosti s Waggonerovým učením se týkaly konkrétně otázky zákona v listu Galatským. Ne všechny Waggonerovy body týkající se zákona v listu Galatským byly v souladu s chápáním Ellen Whiteové, **pokud ho správně pochopila**. Dodala však, že ví, že Pán vede mysl jiných lidí a "otevívá jim tajemství svého Slova". Ona sama byla "ochotna nechat se poučit" i kdyby to bylo "prostřednictvím nejpokornějších z Jeho služebníků", Waggonera a Jonese. **65** Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888, v *1888 Materials*, str. 163.

Když opět uvedla, že "některé výklady Písma uvedené Dr. Waggonerem nepovažuje za správné", měla na mysli zákon v listu Galatským. Jen o několik okamžiků později zvolala: "Vidím krásu pravdy v prezentaci Kristovy spravedlnosti ve vztahu k zákonu, jak nám ji pan doktor předložil. ... To, co bylo předloženo, **dokonale ladí** se světlem, které se Bohu zalíbilo mi předat." Vytýkala mnoha bratřím, že říkají: "je to světlo a pravda," a přitom sami nikdy předtím nepředstavili pravdu stejným způsobem. **66*** *Tamtéž*, s. 164-165, zvýraznění přidáno.

Jen několik dní před posledním zaznamenaným poselstvím Ellen Whiteové na konferenci v Minneapolis napsal W. C. White dopis své ženě. V něm vyzdvihl skutečnost, že Ellen Whiteová podporovala Waggonera ve "většině" toho, co učil, zatímco bratři se naopak domnívali, že Waggonerovo učení se neshoduje se Svědectvími. Bratři se domnívali, že W. C. White prosazoval Waggonerovy názory a svoji matku uvedl v omyl a ovlivnil ji, aby zaujala nové a chybné stanovisko. W. C. White napsal, že může prokázat, že toto obvinění "je nepravdivé."

Matka odvedla spoustu těžké práce. Teď je poněkud sklíčená, protože je to temné období. Mnohé, co Dr. W. učí, je v souladu s tím, co viděla ve vidění, a opakovaně mluvila proti "duchu farizejství", který by ho chtěl zničit a vše, co říká, odsoudit jako mylné. Někteří to pak berou tak, že schvaluje všechny jeho názory a [zde je dokument roztržen] část jeho učení nesouhlasí s [zde je dokument roztržen] a s jejími Svědectvími, říkají? [zde je dokument roztržen] moje snaha prosadit názory Dr. W. [zde je dokument roztržen] ji [špatně] navedl, pokud jde o skutečnou otázku, a [ovlivnil ji], aby zaujala stanovisko, které je v rozporu s jejími [pocity].

*Mohl bych dokázat, že to všechno není pravda. Možná budu mít někdy příležitost [zde je dokument roztržen] Jonáš, který vyvolal bouři v myslích mnohých, bude mít [zde je dokument roztržen] výsledky, za které se bude zodpovídat. Jsem rozhodně nepopulární a nelituji toho. **67*** W. C. Whiteová Mary Whiteové, 27. října 1888, v *Manuscripts and Memories*, str. 120, doslovná citace.*

Při rozhodování o tom, zda je Jonesovo a Waggonerovo učení v rozporu se Svědectvími, si dnes musíme dávat pozor, jak používáme výroky Ellen Whiteové, W. C. Whitea nebo kohokoli jiného. Můžeme si jinak vybudovat chybný základ, z něhož budeme posuzovat oba posly a poselství, které jim Pán dal, a nevědomky se dostaneme do stejného tábora jako bratři, kteří se proti nim postavili v Minneapolis před více než 100 lety. Po těchto slovech musíme připustit, že Jones a Waggoner nebyli neomylní, ale neomylný není ani žádný jiný člověk, včetně, podle ní samotné, i Ellen Whiteové. **68** Ellen G. White, Morning Talk, 6. února 1890, v *1888 Materials*, s. 547, 565. Pán však poslal nejceněnější poselství prostřednictvím Jonese a Waggonera, od nichž, jak sama říkala, byla

ochotná se učit. **69** Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888; v *1888 Materials*, str. 163. Když bylo potřeba Jonese nebo Waggonera opravit, byl Pán prostřednictvím Ellen Whiteové co se korekce týče vždy velmi konkrétní. Ellen Whiteová nikdy nepsala "bianco šeky", které by ostatní mohli použít jako záminku k odsouzení čehokoli, čemu nechtěli v učení Jonese a Waggonera věřit.

Ohlédnutí za Minneapolis.

Zasedání Generální konference v Minneapolis skončilo v neděli 4. listopadu 1888. Ellen Whiteová v sobotu den předtím pronesla svou poslední přednášku. Jones, Waggoner a Ellen Whiteová zamířili do Battle Creeku, zatímco všichni ostatní delegáti se rozprchli do svých oblastí. Jaký byl výsledek a dopad minneapoliského shromáždění? Jaký trvalý dopad bude mít na Církev adventistů sedmého dne? Delegáti si odvezli velmi rozdílné dojmy. Někteří měli pocit, že to bylo jedno z nejprínosnějších shromáždění, jakého se kdy zúčastnili, zatímco jiní měli pocit, že to byla nejnešťastnější konference, jaká se kdy konala. Někteří, kteří konferenci předčasně opustili, v Battle Creeku a na dalších místech v zemi šířili velmi barvitě a odrazující zprávy.

V den, kdy konference skončila, se Ellen Whiteová ohlédla za touto zkušeností s nadějí a prohlásila: "Věříme, že toto setkání přinese velké dobro. Budoucnost neznáme, ale vnímáme, že Ježíš stojí u kormidla a my neztroskotáme." Dodala však: "Máme za sebou nejtvrdší a nejnepochopitelnější bitvu, jakou jsme kdy mezi našimi lidmi zažili." **70** Ellen G. Whiteová Mary Whiteové, Dopis 82, 4. listopadu 1888; v *1888 Materials*, str. 182.

Když Ellen Whiteová v následujících dnech více přemýšlela o svých zkušenostech z Minneapolis, stále více ji znepokojovalo, že se u bratří projevuje pořád stejný duch. Jak jí Bůh ukazoval závažnost toho, co se na konferenci odehrálo, byla stále více znepokojena vyhlídkami. Minneapolis byla "nejsmutnější zkušeností" jejího života. Spasitel byl postojí a duchovní slepotou, které bratři projevili, zklamán stejně opravdově, "jako když Kristus chodil ve své lidské podobě po tomto světě". **71** Ellen G. White, Rukopis 21, listopad 1888; v *1888 Materials*, s. 179, 177. Způsob zacházení byl skličující nejen pro ni, bylo to navíc "zneuctění Boha a zarmoucení Jeho Ducha". **72** Ellen G. Whiteová R. A. Underwoodovi, Dopis 3, 26. ledna 1889; v *1888 Materials*, p. 255. Nebesa jejich chování považovala za otevřenou "vzpoudu" a "urážku Ducha svatého".

S Jonesem a Waggonerem se také špatně zacházelo, a to jak na veřejnosti, tak v soukromí. Lidé v "poslech i v jejich poselství" nacházeli chyby a podobně "rmoutili Ducha svatého". Toto jednání bylo "zaznamenáno ... v nebeských knihách jako jednání vůči Ježíši Kristu v osobě jeho svatých". **73** Ellen G. Whiteová dětem v domácnosti, Dopis 14, 12. května 1889.

Ve první své zaznamenané přednášce v Minneapolis Ellen Whiteová delegátům řekla, že mohou očekávat vylití Ducha svatého: "Křest Duchem svatým na nás přijde právě na tomto shromáždění, pokud si to budeme přát." **74** Ellen G. White, Rukopis 6, 11. října 1888. Ale stejně jako za časů Židů byl jejich zpochybňováním a nevírou "Duch Boží uhašen", **75** Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888, tak i v Minneapolis "se s vylitím Ducha Božího [zacházelo] s opovržením". **76** Ellen G. White, Dopis 14, 12. května 1889. Postup, který se tam uplatňoval, "byl vůči Duchu svatému projevem surovosti". **77** Ellen G. White, Rukopis 30, červen 1889. Takže "všichni shromáždění na této konferenci měli příležitost postavit se na stranu pravdy tím, že by přijali Ducha svatého, který byl Bohem seslán v tak bohatém proudu lásky a milosrdenství. ... [Ale] projevy Ducha svatého byly připisovány fanatismu". **78*** Ellen G. Whiteová O. A. Olsenovi, Dopis 81, 31. května 1896. V jednom ze svých možná nejtvrdších výroků týkajících se roku 1888 Ellen Whiteová citovala Zachariáše 13:6 a aplikovala jej na to, co se odehrálo v Minneapolis: "Kristus byl zbit v domě svých přátel." **79*** Ellen G. Whiteová J. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889.

Důsledky konference z roku 1888 budou mít skutečně dalekosáhlý vliv až do věčnosti. Ale stejně jako Ježíš "Židům neodhalil předčasně výsledek jejich předsudků a nevěry", tak ani tehdy neodhalil výsledky toho, co se odehrálo v Minneapolis; to ukáže až čas. **80** Ellen G. White, *Desire of Ages*, str. 165. Dějiny onoho shromáždění "přešly do věčnosti se svým břemenem záznamů", a "až zasedne soud a otevrou se knihy, bude tam zapsána historie, se kterou se mnozí, kdo byli na onom shromáždění, neradi setkají". **81** Ellen G. Whiteová bratřím ve službě, Dopis 67, 17. září 1890.

Byla vzpoura v Minneapolis opravdu tak velká? Byl Duch svatý v moci pozdního deště opravdu odvrácen? Bylo poselství, které tam bylo prezentováno, skutečně odmítnuto více než jen několika málo lidmi? A nebyla po konferenci v Minneapolis velká probuzení? Na tyto otázky se podíváme v následujících kapitolách.

KAPITOLA 5. POZNÁMKY NA ZÁVĚR

1. R. T. Nash, "An Eyewitness Account" (Vyprávění očitého svědka), 25. června 1955; v *Manuscripts and Memories*, s. 352-353; a Paul Penno, *Calvary at Sinai*, str. 108.
2. W. C. White, "Notes Made at the Minneapolis Meetings 1888" (Poznámky z Minneapolis), 23. října 1888, str. 57; v *Manuscripts and Memories*, str. 424. Kilgore, Smith a Morrison pronesli svá prohlášení, zatímco Ellen Whiteová seděla přede všemi na pódiu. Měli pocit, že je důležitější, aby s nimi byl G. I. Butler, než aby slyšeli slova proroka (R. T. Nash, op. cit. str. 354; a Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888; v *1888 Materials*, str. 221).
3. A. T. Jones C. E. Holmesovi, 12. května 1921; v *Manuscripts and Memories*, str. 328.
4. R. T. Nash, op. cit., s. 353-354. Nash uvádí šestnáct textů, v jejichž čtení se střídali, takto: Dr. Waggoner četl Jeremiáše 23,5-7; starší Jones četl Ef 2,4-8; Waggoner Gal 2,16-21; Jones Řím 11,1-33; Waggoner Řím 1,14-17; Jones Řím 2,12-29; Waggoner Gal 3, celou kap., Jones Řím. 3, celá kap.; Waggoner Gal 5,16; Jones Řím 9,7-33; Waggoner Gal 2, celá kap.; Jones Řím 4,1-11; Waggoner Řím 5, celá kap.; Jones Řím 1,15-17; Waggoner Řím 8,14-39; Jones 1. Jan 5,1-4.
5. Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888, a Rukopis 21, listopad 1888; v *1888 Materials*, s. 225, 181, 229, 223.
6. Ellen G. Whiteová drahým bratřím, Dopis 85, duben 1889; v *1888 Materials*, s. 277-279.
7. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, s. 309-311.
8. Ellen G. Whiteová O. A. Olsenovi, Dopis 81, 31. května 1896; v *1888 Materials*, str. 1565.
9. Ellen G. Whiteová drahým bratřím, Dopis 85, duben 1889; v *1888 Materials*, s. 277-278.
10. Ellen G. Whiteová J. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889; v *1888 Materials*, s. 297-299.
11. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, str. 312.
12. Ellen G. Whiteová, Rukopis 24, prosinec 1888; v *1888 Materials*, str. 218.
13. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, s. 316, 323.

14. Ellen G. Whiteová F. E. Beldenovi a manželce, Dopis 2a, 5. listopadu 1892; v *1888 Materials*, s. 1068, 1067.
15. Ellen G. Whiteová drahým bratřím, Dopis 85, duben 1889; v *1888 Materials*, str. 279.
16. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, s. 309, 315-316.
17. Ellen G. White, Rukopis 24. prosinec 1888, a Ellen G. Whiteová J. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889; v *1888 Materials*, s. 224, 297.
18. Ellen G. Whiteová F. E. Beldenovi a manželce, Dopis 2a, 5. listopadu 1889; v *1888 Materials*, str. 1068.
19. Ellen G. Whiteová drahým bratřím, Dopis 85, duben 1889; v *1888 Materials*, str. 277.
20. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, str. 312, zvýraznění přidáno.
21. Ellen G. Whiteová, Rukopis 9, 24. října 1888, "Morning Talk" (Ranní promluva); v *1888 Materials*, str. 151, zvýraznění přidáno.
22. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, str. 309, zvýraznění přidáno.
23. Ellen G. Whiteová Frankovi a Hattie Beldenovým, Dopis 2a, 5. listopadu 1892; v *1888 Materials*, str. 1068–1069, zvýraznění přidáno. To, že Ellen Whiteová přirovnala vzpouru Kóracha, Dátana a Abirama ke vzpouře vedoucích bratří v Minneapolis, bylo pro ně těžko stravitelné. Pravděpodobně by dokázali pochopit, jak se tato rada vztahuje na jiné, ale ne na ně samotné. Jednou z nejtěžších věcí, s nimiž se na konferenci vyrovnávali, byl **dojem**, že se Ellen Whiteová změnila a že Svědectvím již nelze věřit. Několik let předtím William L. Raymond, mladý služebník sloužící na severozápadě, předložil učení, které nebylo v souladu s učením, jež zastával sbor věřících. Když církevní představitelé nechtěli přijmout jeho učení, začal se k nim chovat neuctivě a projevoval neúctu k autoritě církve, od vedení místního sdružení až po bratry z Generální konference. Přidalo se k němu tolik členů církve, že se předsedové dvou sdružení v oblasti cítili opovrhováni, ignorováni a bezmocní. Celá tato situace vyvrcholila v létě roku 1884, kdy se Ellen Whiteová zúčastnila táborových shromáždění na severozápadě. Nejenže zasedla s radou vedoucích bratří a prozkoumala Raymondovo učení, ale také napsala Svědectví, které se zabývalo právě jeho situací. Raymond "neměl pravdu ve všech bodech učení", Ellen Whiteová o něm prohlásila: „tvrdšíjné trvá na svém chybném stanovisku, jeho srdce je "poskvrněno hořkostí, hněvem, závistí, žárlivostí a zlými domněnkami". Jeho činnost, kterou vedl lid k tomu, aby zpochybňoval a odmítal "vedoucí v tomto díle" a "svědectví, která Bůh dával svému lidu", byla "přesně podobná činnosti Kóracha, Dátana a Abirama". Bylo podobné "dílu žárlivosti a zlých domněnek, které [satan] zahájil v nebi". A "podobné dílo" jako dílo Židů, kteří "byli jako špehové [Ježíši] neustále v patách". V tom, co se zdálo být hlavní myšlenkou jejího svědectví, Ellen Whiteová Raymonda odsoudila, protože se "nepřízpůsobil biblickým pravidlům a neporadil se s předními bratry".
 ... Bůh svůj lid neopomněl a nevybral si tu jednoho, tu druhého osamělého muže jako jedině, kteří jsou hodni toho, aby jim byla svěřena jeho pravda. Nedává jednomu člověku nové světlo, které by bylo v rozporu s ustálenou vírou celé církve ... Jedině bezpečí pro každého z nás spočívá v tom, že nepřijímáme žádné nové učení, žádný nový výklad Písma, aniž bychom ho nejprve nepředložili zkušeným bratrům ... Pokud v něm nevidí žádné světlo, podvolte se jejich úsudku, neboť 'v množství rádců je bezpečí.' Ellen Whiteová pak varovala před tím, co čeká "Boží lid ostatku".

Satan bude "odhodlanější a rozhodnější ve svém úsilí o jejich svržení. Budou se objevovat lidé, kteří budou vyznávat, že mají nějaké nové světlo nebo nové zjevení, a jejich směr bude narušovat víru ve staré hlavní body učení." (*Testimonies for the Church* (Svědectví pro církev), sv. 5, s. 289-295. Viz také: Arthur L. White, *The Lonely Years*, s. 250-259) Když jen o několik let později přišli na scénu Jones a Waggoner a předložili myšlenky, které byly vnímány jako odporující zavedeným naukám, Butler a Smith si byli jisti, že by se měli podřídit "zkušeným bratrům". Když se však Ellen Whiteová postavila na obranu Jonese a Waggonera a přirovnala práci předních bratrů ke stejnému vzpurnému duchu, který odsoudila v díle Williama Raymonda, bylo to pro ně víc, než dokázali zvládnout. Měli pocit, že jejich názory jsou neomylné (viz také kapitola 4, pozn. 50). Kontext rady Ellen Whiteové Raymondovi je velmi důležitý. Poprvé byla pronesena v roce 1884 a v roce 1889, kdy byla publikována v pátém svazku *Testimonies*, se na Jonese a Waggonera nevztahovala. Butler a Smith měli pocit, že se vztahuje na Jonese a Waggonera, ale obdrželi Boží pokárání, protože neviděli další vyvažující rady: "Někteří [Luthera] obviňovali, že jednal ukvapeně a impulzivně. Jiní ho obviňovali z opovážlivosti a prohlašovali, že nebyl řízen Bohem, ale jednal z pýchy a přezíravosti. 'Kdo neví,' odpověděl, 'že člověk může málokdy prosazovat novou myšlenku bez toho, aniž by to vypadalo jako pýcha a aniž by byl obviněn z vyvolávání hádek? Proč byli Kristus a všichni mučedníci odsouzeni k smrti? - Protože se jevíli jako pyšní lidé, kteří pohrdají moudrostí doby, v níž žili, a protože předkládali nové pravdy, aniž by se předtím poradili s věrozvěsty starých názorů.'" (*Great Controversy*, str. 130, vyd. 1888).

24. Ellen G. White, Rukopis 13, 1889; v *1888 Materials*, str. 517, zvýraznění přidáno.

25. Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888, "Dear Brethren Assembled at General Conference" (Drahým bratrům shromážděným na Generální konferenci); v *1888 Materials*, str. 174, zvýraznění přidáno.

26. Ellen G. Whiteová drahým bratrům, Dopis 85, duben 1889; v *1888 Materials*, str. 278, zvýraznění přidáno.

27. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, str. 309, zvýraznění přidáno.

28. Ellen G. Whiteová, Rukopis 15, listopad 1888, "Dear Brethren Assembled at General Conference" (Drahým bratrům shromážděným na Generální konferenci); v *1888 Materials*, str. 172, zvýraznění přidáno.

29. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, str. 309, zvýraznění přidáno.

30. Ellen G. White, Rukopis 30, červen 1889, "Experiences Following the Minneapolis Conference" (Zkušenosti po konferenci v Minneapolis); v *1888 Materials*, str. 353, zvýraznění přidáno.

31. Ellen G. White, Rukopis 13, 1889; v *1888 Materials*, str. 517, zvýraznění přidáno.

32. Ellen G. Whiteová br. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889; v *1888 Materials*, str. 296, zvýraznění přidáno.

33. Ellen G. White, Rukopis 30, červen 1889, "Experiences Following the Minneapolis Conference" (Zkušenosti po konferenci v Minneapolis); v *1888 Materials*, s. 356-357, zvýraznění přidáno. Ellen Whiteová si kladla otázku, jestli dojde k "dalšímu podobnému zklamání" jako v roce 1844. Podle Ellen G. White Estate se zdá, že jde o "jediné známé prohlášení" tohoto druhu z jejího pera (Ellen G. White, *Last Day Events* [Boise, ID: Pacific Press Pub. Assn., 1992], str. 48 poznámka 3). Ačkoli

nevíme, jak dalece byl tento rukopis rozšířen, víme, že přinejmenším jedna další osoba, která byla přítomna v Minneapolis, si vzpomněla na obavy Ellen Whiteové. F. H. Westphal o nějakých 43 let později vzpomínal, že Ellen Whiteová "téměř ztratila důvěru v lidstvo a zdálo se, že Pán je na nejlepší cestě vzít požehnání nést poselství [o spravedlnosti z víry] světu z rukou našeho lidu a vzbudit jiné, aby toto dílo vykonali. Nevím, zda měla na mysli pouze vedoucí představitele nebo celý lid." Ale pak "sestra Whiteová se zlomeným srdcem volala, aby to nedělal, a Pán jí zjevil, že nedovolí, aby toto dílo kleslo do smrti a nevíry, že nad ním bude bdít a že naše hnutí bude pokračovat až do konce a že ti, kdo při něm budou stát, budou na bezpečné půdě" (F. H. Westphal W. C. Whiteovi, 29. června 1932; Ellen G. White Document File 189, Ellen G. White Estate, Silver Spring MD; a L. E. Froom W. C. Whiteovi, 29. dubna 1932; v *Manuscripts and Memories*, str. 343). Reakcí na Westphalovu přesnou vzpomínku byl **naneštěstí** nesouhlas: "Myslím, že paměť staršího Westphala ... není správná ... Nevzpomínám si na žádné prohlášení o tom, že by se Pán měl obrátit na jiné lidi. Myslím, že jde o závěr, který bych se neodvážil použít, a radím vám, abyste ho nepoužívali... Myslím, že bychom měli být velmi opatrní, pokud jde o prohlášení vyplývající ze vzpomínek, k tomu, co sestra Whiteová řekla" (W. C. White L. E. Froomovi, 11. května 1932; in *Manuscripts and Memories*, s. 344, 345).

34. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, str. 311.
35. Ellen G. Whiteová drahým bratřím, Dopis 85, duben 1889; v *1888 Materials*, str. 277, zvýraznění přidáno.
36. Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888; v *1888 Materials*, str. 225.
37. Ellen G. White, Rukopis 37, nedatováno, 1890, "Light in God's Word" (Světlo v Božím slově); v *1888 Materials*, str. 829.
38. Ellen G. White, Rukopis 9, 24. října 1888, "Morning Talk" (Ranní promluva); v *1888 Materials*, s. 151-153.
39. J. H. Morrison řekl J. S. Washburnovi na shromáždění v Minneapolis, že Jones a Waggoner ovlivnili Ellen Whiteovou při jejich společné cestě vlakem z Kalifornie. Washburnova první reakce byla následující: "Když se nechá přesvědčit lidmi, aby je následovala, potom to není žádná prorokyně. Ve skutečnosti žádného proroka nemáme!" ("Interview with J. S. Washburn, at Hagerstown, Md., June 4, 1950" (Rozhovor s J. S. Washburnem v Hagerstownu, Md., 4. června 1950), str. 1). To je jen jeden z příkladů, jak Morrisonova slova působila na ostatní.
40. Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, (Oakland, Cal.: Pacific Press Pub. Assn., 1883), s. 192-193, 188. Viz: W. C. White, "Notes Made at the Minneapolis Meetings 1888" (Zápisky ze setkání v Minneapolis v roce 1888), 24. října 1888, str. 63; v *Manuscripts and Memories*, str. 425.
41. Ellen G. White, *Sketches From the Life of Paul*, str. 68; a v *Manuscripts and Memories*, str. 426.
42. "Rozhovor s J. S. Washburnem v Hagerstownu, Md., 4. června 1950", str. 1.
43. Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888; v *1888 Materials*, str. 221, zvýraznění přidáno.
44. "Rozhovor s J. S. Washburnem v Hagerstownu, Md., 4. června 1950", str. 1.
45. Viz: "Diary of R. Dewitt Hottel" (Zápisník R. Dewitta Hottela), 25. října až 4. listopadu 1888, v *Manuscripts and Memories*, str. 508-512. Byla zaznamenána nejméně ještě jedna další promluva Ellen Whiteové. Viz pozn. 50.

46. Uriah Smith, "Publishing Association, *General Conference Daily Bulletin*, 26. října 1888; *Manuscripts and Memories*, str. 382 zvýraznění přidáno. *Daily Bulletin* byl v té době vydáván "jako *Review and Herald Extras* (pozn. překl.: tedy příloha) ... generální konferencí v místě zasedání". Redaktorem byl v té době Uriáš Smith (*Seventh-day Adventist Encyclopedia*, vol. 10 [Hagerstown, MD: Review and Herald Pub. Assn., 1976], str. 498).

47. L. E. Froom, *Movement of Destiny* (Hnutí osudu), str. 250.

48. Ellen G. White, Rukopis 2, 16. března 1890; v *1888 Materials*, str. 641.

49. J. H. Morrison "studoval knihy nevěřících autorů... aby měl argumenty a mohl se utkat s oponenty" (v *1888 Materials*, str. 601). Ellen Whiteová ho varovala, že to způsobí "neshody a hádky", a pokud nad tím nezvítězí, "ztroskotá ve víře, jako ztroskotal starší Canright" (str. 168). O několik dní dříve Ellen Whiteová uvedla, že viděla "Božího anděla, jak se těchto mužů, kteří sami sebe vycvičili v debatování, vyptával." (str. 141).

G. B. Starr o této události vyprávěl o několik let později. Byl s J. H. Morrisonem a dvěma dalšími kazateli ve stanu v Oskaloose ve státě Iowa. Do dveří stanu "vstoupil cizinec", jeden z "nejlépe vypadajících mužů", které kdy viděl. Byl "přes metr osmdesát vysoký" a "měl tak laskavý výraz ve tváři". Šel přímo k Morrisonovi a ptal se na stanová shromáždění a na to, v co adventisté sedmého dne věří. "Zpočátku [Morrison] odpovídal na otázky v laskavém duchu, ale brzy zaujal debatní, kontroverzní postoj ... Asi po hodině takového rozhovoru cizinec vstal v celé své důstojnosti a na adresu [Morrisona] řekl: 'Vy nejste žádný služebník Ježíše Krista, vy jste kontroverzní debatér, pane. Místo toho, aby si [Morrison] uvědomil, že byl náležitě pokárán, se akorát zasmál a řekl: 'Ach, na tento argument nemáte co říci.' Cizinec se k Morrisonově poznámce nevyjádřil, jen zopakoval své stanovisko. To se stalo dvakrát. Když G. B. Starr o této události vyprávěl Ellen Whiteové, odpověděla mu: 'Bratře Starre, to byl Boží anděl ... to proto jsem tomu bratrovi na konferenci v Minneapolis předala toto poselství a řekla mu, že Pán poslal anděla, aby ho pokáral za jeho kontroverzní způsob práce' (G. B. Starr, *Fifty Years With One of God's Seers*", nepublikovaný rukopis, s. 150-152; v Document File 496, Ellen G. White Estate, Silver Spring, MD). To by mohlo vysvětlovat, proč Ellen Whiteová vstávala a odcházela, když Morrison promlouval. Vysvětluje to také, čemu Jones a Waggoner čelili.

50. Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888; v *1888 Materials*, s. 163, 166-167, 169-170. Tato promluva Ellen Whiteové, kterou pronesla někdy mezi čtvrtkem 1. listopadu a sobotou 3. listopadu, představuje její poslední zaznamenanou promluvu na konferenci.

51. *Tamtéž*, s. 171-175.

52. *Tamtéž*, s. 163-165, zvýraznění přidáno.

53. Ellen G. Whiteová E. J. Waggonerovi a A. T. Jonesovi, Dopis 37, 18. února 1887; v *1888 Materials*, s. 21, 23. Viz také: Ellen G. Whiteová G. I. Butlerovi a Uriáši Smithovi, Dopis 13, 5. dubna 1887; v *1888 Materials*, str. 32.

54. *Tamtéž*, s. 32, 33.

55. Ellen G. Whiteová G. I. Butlerovi, Dopis 21, 14. října 1888; v *1888 Materials*, s. 88, 93.

56. Ellen G. White, Rukopis 9, 24. října 1888; v *1888 Materials*, s. 152, 153.

57. Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888, v *1888 Materials*, str. 221, zvýraznění přidáno.

58. Ellen G. Whiteová W. H. Healeymu, Dopis 7, 9. prosince 1888; v *1888 Materials*, s. 186, 189, zvýraznění přidáno.

59. Ellen G. Whiteová J. H. Morrisonovi, Dopis 49, 4. dubna 1889; v *1888 Materials*, str. 275.

60. Ellen G. Whiteová Uriáši Smithovi, Dopis 59, 8. března 1890; a Rukopis 55, nedatováno, 1890; a Ellen G. Whiteová C. P. Bollmanovi, Dopis 179, 19. listopadu 1902; v *1888 Materials*, str. 604, 841, 1796.

61. Ellen G. Whiteová W. C. Whiteovi, Dopis 83, 13. března 1890; v *1888 Materials*, str. 631.

62. Ellen G. White, Rukopis 55, nedatováno, 1890, "Peril in Trusting to Wisdom of Men" (Nebezpečí spoléhání se na lidskou moudrost), v *1888 Materials*, str. 841.

63. Ellen G. Whiteová Uriáši Smithovi, Dopis 96, 6. června 1896; v *1888 Materials*, str. 1575.

64. Útržky vět převzaté z promluv Ellen Whiteové jsou často citovány jako bílý šek k diskreditaci toho, co Jones a Waggoner představili v Minneapolis (a v následujících letech), a k podkopání štědré podpory, které se jim od Ellen Whiteové dostalo. A. V. Olson se snažil o vyvážený přístup, když prohlásil: "Je vidět, že některé detaily ve studiích staršího Waggonera paní Whiteová tehdy neschvalovala, ale souhlasila a podporovala jeho důraz na velké téma spravedlnosti z víry, jak je na konferenci prezentoval (*Through Crisis to Victory* [1966], str. 55). Jiní však těchto výroků využili k diskreditaci Jonese a Waggonera a k prosazování vlastních evangelikálních názorů.

Desmond Ford tvrdí, že: "Waggoner a Jones jasně viděli 'darovanou' povahu spravedlnosti, ale v některých dalších oblastech se, jak vyplývá z pozdějších prohlášení E. G. Whiteové, doktrinárně mýlili. E. G. Whiteová v žádném okamžiku nepodpořila všechny postoje Waggonera a Jonese. (Viz *Crisis and Victory [sic]*, A. W. Olsen, str. 294)" ("The Relationship Between the Incarnation and Righteousness by Faith" (Vztah mezi vtělením a spravedlností z víry), Documents from the Palmdale Conference on Righteousness by Faith [Goodlettsville, TN: Jack D. Walker, 1976], str. 40).

George Knight se ve snaze dokázat svou pravdu také odvolává na některé úryvky přednášky Ellen Whiteové: "Rozsah jejího souhlasu s Jonesem a Waggonerem je důležitou otázkou. Některí vykladači jej považují za jakýsi bílý šek v doktrinárních otázkách. To je nebezpečný postoj, protože hlavní zájmy Ellen Whiteové v souvislosti s rokem 1888 se týkaly spíše zkušenostního křesťanství než doktríny. Právě v doktrinárních otázkách měla tendenci s nimi nesouhlasit – dokonce i během konference v Minneapolis. Shromážděným delegátům 1. listopadu 1888 otevřeně řekla, že "některé výklady Písma podané Dr. Waggonerem nepovažuje za správné". Navzdory tomu však nadále podporovala jeho práci, aniž by uvedla, v čem se podle ní mýlí.... Navzdory tomuto vymezení začali lidé s výroky Jonese a Waggonera zacházet, jako by měly božskou autoritu" (*From 1888 to Apostasy* [1987] str. 72).

Roy Adams tato tvrzení opakuje: "Navíc máme výslovné důkazy o tom, že souhlas Ellen Whiteové s Jonesovým a Waggonerovým poselstvím nebyl zcela bezvýhradný. 'Shromážděným delegátům 1. listopadu 1888 otevřeně řekla, že 'některé výklady Písma podané doktorem Waggonerem nepovažuji za správné.'" (*From 1888 to Apostasy*, str. 72)" (*The Nature of Christ* (Kristova přirozenost) [1994], str. 32).

Nejméně čtrnáctkrát na stránkách knihy *A User-Friendly Guide to the 1888 Message* se George Knight snaží přimět své čtenáře ke zpochybnění poselství Jonese a Waggonera tím, že poukazuje na "nesouhlas" Ellen Whiteové s jejich učením. Dozvídáme se, že Ellen Whiteová "opakovaně tvrdila, že nesouhlasí se všemi jejich naukami". Že "nikdy neschvalovala vše v [jejich] spisech ... stejně jako v dílech ... Luthera, Millera a Smitha". Ellen Whiteová "ani v Minneapolis nesouhlasila se vším, co učili". Dokonce "nesouhlasila ani s veškerou jejich teologií nebo výklady písem, které se

týkaly problematiky na shromážděních v roce 1888" (s. 69, 72, 166, 141: viz také s. 55, 73, 76, 79, 163, 165, 179, 180). Na základě stejných výše uvedených izolovaných výroků Ellen Whiteové však Knight naznačuje, že "Ellen Whiteová nikdy neuvedla, v jakých bodech s Waggonerem nesouhlasila" (*tamtéž*, s. 74). Je však ponecháno na domněnkách, s čím přesně Ellen Whiteová "nesouhlasila". Tak to často dělají ti, kdo prosazují evangelikální reformační evangelium, obzvláště to aplikují na taková témata, jako je prvotní hřích, Kristova přirozenost, role posvěcení v ospravedlnění z víry a dosažení dokonalosti na konci časů. My ale musíme číst vše, co Ellen Whiteová řekla. Například, když důrazně prohlásila: "Když bratr Waggoner přednesl tyto myšlenky v Minneapolis, bylo to první jasné učení z lidských úst na toto téma, které jsem slyšela ... Oni [bratři] to nemohou vidět, protože jim to nikdy nebylo předloženo tak, jako mně. A tak, když mi to předložil někdo další [Waggoner], každá buňka mého srdce řekla: Amen" (*1888 Materials*, str. 349). Možná bychom měli nechat Ellen Whiteovou odpovědět na její vlastní otázku: "Povolal Bůh tyto muže, aby hlásali pravdu? Říkám, že ano, Bůh poslal muže, aby nám přinesli pravdu, kterou bychom neměli, kdyby Bůh neposlal někoho, kdo by nám ji přinesl" (*tamtéž*, s. 608). R. T. Nash, který byl přítomen na konferenci v roce 1888, nabízí zprávu, která je ohledně učení Jonese a Waggonera v silném rozporu s Knightovým hodnocením výroků Ellen Whiteové. Nash jednoduše uvádí: "Z tehdejšího postoje a slov paní E. G. Whiteové bylo zřejmé, že **co se týká poselství, které přednášeli na onom shromáždění Generální konference, stojí stoprocentně na straně starších Jonese a Waggonera.**" ("An Eyewitness Report" Zpráva očitého svědka, str. 6, zvýraznění přidáno. Viz také: *Manuscripts and Memories*, str. 355). Nepopíráme, že Jones i Waggoner byli omylní mužové, kteří se dopustili chyb a že byli o mnoho let později "přemoženi pokušením". Chtěli bychom však zdůraznit, že je důležité číst výroky Ellen Whiteové pronesené na Generální konferenci v roce 1888 v jejich správném kontextu.

65. Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888; v *1888 Materials*, str. 163.

66. *Tamtéž*, s. 164-165, zvýraznění přidáno. Ellen Whiteová v Minneapolis potvrdila dva klíčové body E. J. Waggonera, i když je nezakládala na listu Galatským: Za prvé, že deset přikázání je jhem otroctví pro ty, "kteří porušují zákon"; za druhé, že "v zákoně není žádná moc, která by mohla přestupníka zachránit nebo mu odpustit... Přivádí kajícího hříšníka ke Kristu" (Rukopis 17, 21. října 1888, "Sermon" (Kázání); v *1888 Materials*, str. 130).

67. W. C. White Mary Whiteové, 27. října 1888; v *Manuscripts and Memories*, str. 120, doslovná citace. George Knight po citaci dvou izolovaných výroků z listopadového kázání Ellen Whiteové, které jsme právě zmínili výše, cituje z tohoto dopisu napsaného W. C. Whitem, aby se pokusil doložit skutečnost, že Ellen Whiteová s mnohým, co Jones a Waggoner učili, nesouhlasila. Knight však nesprávně cituje dopis W. C. Whitea a uvádí: "W. C. White dokládá stanovisko své matky. Z Minneapolis své ženě napsal, že 'mnohé z toho, co Dr. W. učí, je v souladu s tím, co' jeho matka 'viděla ve vidění'. To vedlo některé k závěru, že ona schvaluje všechny jeho názory a že žádná část jeho učení není v rozporu s matkou a s jejími Svědectvími ... Mohl bych dokázat, že to všechno je nepravdivé." (*A User-Friendly Guide to the 1888 Message*, str. 74, doslovná citace).

Knight nás vede k domněnce, že W. C. White říkal Mary, že si někteří myslí, že jeho matka podporuje všechny Jonesovy a Waggonerovy názory, ale on by mohl "dokázat, že to všechno je nepravdivé". Byli to však bratři – ti, kteří měli "ducha farizejství," - kdo tvrdili, že Waggonerovy názory nesouhlasí se Svědectvími Ellen Whiteové, nikoli W. C. White. Byli to bratři, kteří říkali, že W. C. White ovlivnil jeho matku, aby přijala to, co Waggoner říkal, a **na to** W. C. White řekl: "Mohl bych dokázat, že to všechno není pravda." Jaká literární licence dovoluje zneužívat, nesprávně citovat a překrucovat historické důkazy kvůli pokusu dokázat, že nejvzácnějšímu poselství, které bylo vysláno prostřednictvím Jonese a Waggonera, dnes nelze věřit? Měli bychom si dávat pozor, abychom se nepodíleli na stejném duchu farizejství, který se snažil "rozdrtit ... a odsoudit vše", co Jones a Waggoner před více než 120 lety řekli. Poté, co vytrhl z kontextu výroky z kázání Ellen Whiteové z listopadu 1888 a nesprávně citoval dopis W. C. White Mary Whiteové, Knight hned

uvádí sedm položek jako "ukázku", v čem se liší chápání Ellen Whiteové od chápání Jonese a Waggonera (*tamtéž*, s. 74-77). Použil však Knight při psaní o těchto rozdílech stejnou literární licenci? Na následujících stránkách se na každý z těchto sedmi rozdílů podíváme blíže.

68. Ellen G. White, "Open the Heart to Light" (Otevřete srdce světlu), *Morning Talk*, 6. února 1890, *Review and Herald*, 25. března 1890; a Rukopis 56, 7. února 1890, "Lessons From the Vine" (Lekce vinné révy); v *1888 Materials*, s. 547, 565.

69. Ellen G. White, Rukopis 15, listopad 1888; v *1888 Materials*, str. 163.

70. Ellen G. Whiteová Mary Whiteové, Dopis 82, 4. listopadu 1888; v *1888 Materials*, str. 182.

71. Ellen G. White, Rukopis 21, listopad 1888; v *1888 Materials*, s. 179, 177.

72. Ellen G. Whiteová R. A. Underwoodovi, Dopis 3, 26. ledna 1889; v *1888 Materials*, str. 255.

73. Ellen G. Whiteová dětem v rodině, Dopis 14, 12. května 1889; a Ellen G. White, Rukopis 30, červen 1889; v *1888 Materials*, s. 314, 368, 323.

74. Ellen G. White, Rukopis 6, 11. října 1888; v *1888 Materials*, str. 72.

75. Ellen G. White, Rukopis 24, prosinec 1888; v *1888 Materials*, str. 208.

76. Ellen G. White, Dopis 14, 12. května 1889; v *1888 Materials*, str. 320.

77. Ellen G. White, Rukopis 30, červen 1889; v *1888 Materials*, str. 360.

78. Ellen G. Whiteová O. A. Olsenovi, Dopis 81, 31. května 1896; v *1888 Materials*, str. 1565. Konkrétní kontext tohoto dopisu se týká setkání konaných v roce 1894, ale rada se vztahuje i na setkání v Minneapolis.

79. Ellen G. Whiteová J. Fargovi, Dopis 50, 2. května 1889; v *1888 Materials*, str. 296. Zdá se, že toto je první případ, kdy Ellen Whiteová cituje Zachariáše 13:6. 12. a 13. kapitola proroka Zachariáše pojednává o době, kdy bude pro Boží lid otevřen "pramen" k očištění a odpuštění (13:1). Konečně bude položena otázka: "A co ty rány na prsou?". A přijde odpověď: "Tak jsem byl bit v domě svých přátel" (13:6). Výsledek takového uvědomění přitáhne pozornost Božího lidu (vedení a stejně tak laiků) k Tomu, koho probodli, a nastane opravdový zármutek a pokání. Pak se stejně jako v den Letnic naplní proroctví: "Klopýtající ... bude jako David a dům Davidův ... jako Hospodinův anděl. Zachariáš 12:8" (Ellen G. White, *Acts of the Apostles* (Skutky apoštolů), str. 48).

80. Ellen G. White, *Desire of Ages* (Touha věků), str. 165.

81. Ellen G. Whiteová Bratřím ve službě, Dopis 67, 17. září 1890; v *1888 Materials*, str. 706.